

Bygget 1680 - renoveret 1915

Huset blev købt af mine forældre 1914 (kort efter krigsudbrudet) af Gottlieb Gafner - Schuerbode, desværre med den mindste lille grund dertil, - intet græsstrå måtte gå tabt for ham!

I Huesi var der kun et stort rum (Haengeboden) med hø, beboet af en gammel dame, som varmede sig ved det åbne fyr.

På den tid var min far præst ved Weissgrauenmenigheden i Frankfurt a.M. og måtte derfor overlade hele indendørsrestaureringen til vores kære (Grossaetti) Gafner og hans søn Hans - dette blev hans mesterstykke.

Hans sønner, den 3. generation - Herman, Erich og Werner - har siden da altid på venligste måde hjulpet os med råd og ~~dåd~~ - i gammelt venskab.

Det var det bedste der kunne ske med vores Hauetli:ombygning i hænderne på 2 dygtige håndværkere og kunstnere. Grossaetti skar trappegelænder, skab, borde, stole - alt dette gav huset en sjæl, da alt var tilpasset hans høje alder.

Mor sendte halvdelen af inventaret indpakket i aviser, hvilket på den tid var på det strengeste forbudt, men alt gik godt og ukontrolleret igennem tolden og kom forseglet godt an i Hauetli. Også deri lå velsignelsen, som altid har hvilet over Hauetli.

Mine schweizer kusiner) Maidti og Wigge Zinsstag var de første gæster 1916, de flygtede fra tyskernes evt. indmarch i Basel, det samme gentog sig i 1941.

Først 1919 blev det helt taget i besiddelse af os og indrettet med den (Mobilardas), som mor købte hos frl. Schraemli, der ville af med sine gamle møbler og med dette gav os årelange glæder. Hold den i ære, kære børn!

1921 blev min far kaldt som præst for menigheden i Lugano, hvilket bragte os nærmere Huesi, som gav de kære forældre, Ludwig, magda, Kofi og mig samt Wilhelm plus mange, mange gæster uendelige mange skønne timer indtil 2.verdenskrig - hvilket man også kan se i gæstebøgerne.

Her forblev et stykke af barndommen og ungdommen - hvilket også mine børn måtte opleve efter krigen.

Hauetlisangen: "Die goldne Sonne, voll Freud und Wonne" var den daglige morgensang - et nyt vers skulle dagligt læses udenad. I godt vejr gik det i højden på picnic, der blev læst højt, Hohwald var højdepunktet. Ovn tændt, suppe kogt med pølser, dessert med småkage fra Sonderegger (Emmis far, som ved siden af den lille forretning også havde et stort bageri og når der kom mange gæster bestilte mor 2 kæmpestore (Waehen?) - løg og ostekage.

I mange år havde vi ikke indlagt vand i huset og vi børn skulle på skift hente

^{ejner}
2 kander vand fra Bruenneli, køkkenet var på samme tid også badeværelse.

Elektricitet var der fra starten. Når man skulle på wc (klo) skulle man rundt om huset - indholdet blev så tørt rundt om huset af Hans Gafner .... først i 1965 lod Kofi en tilbygning bygge med moderne komfort og hygiejne både i stuen og på 1.sal.

Vi kom med to~~g~~ fra Luganos, med tovbane (der fandtes ikke biler på den tid) og ved stationen ventede vores Gottlien Gafner med hestevogn og 2 herlige heste og sikkert og flot gik det mod vores kære mål.

2 højdepunkter var der især. 1: når vil skulle i Dorf og spise is, 2: per pedes til Interlaken, hvor vi nød den "moderne" verden med en kop~~pe~~ chokolade hos konditor Baetschi, den stejle hjemvej var så mindre morsom.

Vi var det gæstfrie præstehus, mange værdifulde mennesker, familie, venner fandt her samhørighed og rekreation - dette var altid mine forældres ønske: at Hauetli altid skulle være et tilflugtsted - specielt også for dem, der ellers ikke kunne tillade sig rekreation bl.a. Flensburger diakonisserne. En særlig kær gæst var vores tante von Battenberg fra Frankfurt, en kendt maler (im Staedel) som har portrætteret os alle og som ved hendes ophold heroppe malede vores smukke Beatus.

Alt dette og mine kære forældres indstilling har givet Hauetli dets sjæl.

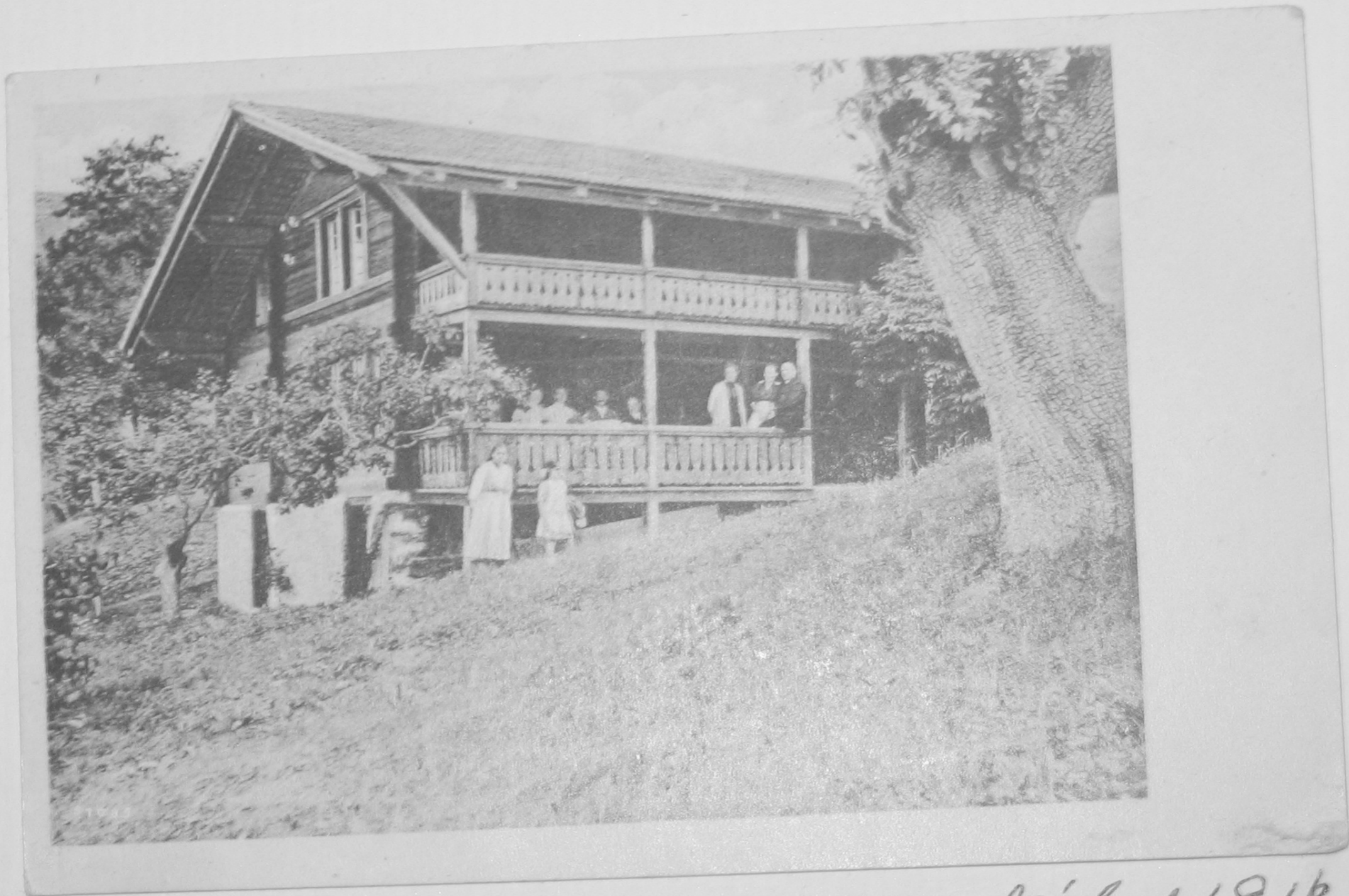
GGid I kære børn vil føre det videre i samme ånd.

Gud beskytte jer og dette elskede Hauetli.

1961 arvede Kofi og jeg das Huesi

1968 blev det overgivet til Silvia og mine 5 børn ~

Sidan på Høuehli ud ved Kølbe 1917